

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

Ztracená
PRINCEZNA

CONNIE GLYNNOVÁ

FRAGMENT

Zápisky z Rosewoodu

Ztracená princezna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Connie Glynnová
Zápisky z Rosewoodu – Ztracená princezna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ztracená
PRINCEZNA

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

Ztracená
PRINCEZNA

CONNIE GLYNNOVÁ

FRAGMENT

*Tuto knihu věnuji kryse,
která žije v křoví za mým domem.
(Dala jsem jí jméno Zooms.)*

Prolog

Emelia měla něco v oku, zrníčko prachu, které způsobilo, že se jí po tváři kutálely slzy. Popotáhla, otřela si obličej a bylo jí úplně jedno, že si rozmazala řasenku a vypadá jako panda. Popravdě řečeno, v poslední době už jí bylo jedno úplně všechno.

„Emelie, *zlato!* Jsi v pořádku?“ zavolala na ni matka. Emeliini rodiče seděli vedle sebe na elegantní italské pohovce, ale její otec se ani nenamáhal zvednout oči od knihy.

Už to byl téměř rok, co se Emeliin život obrátil vzhůru nohama.

„Jsem v pořádku, mami,“ odvětila mile. Její levé oko vypadalo se šmouhou od řasenky jako prázdný oční důlek kostlivce. „Jen mi něco spadlo do oka.“

Před rokem Emelii unesli spolu s hluchým chlapcem Percivalem Butterem, synem Richarda Buttera, majitele Butter Company a přímého konkurenta jejího otce, který vlastnil cukrářskou firmu Hubbub. Ze zajetí si nepamatovali jedinou věc, ale byli nalezeni v pořádku, nezranění a bez jakéhokoli zřejmého dopadu na jejich fyzické či duševní zdraví. Zbývala jediná otázka...

„Emelie, myslím, že bys měla jít spát. Zítra ráno máš atletický trénink,“ prohlásil její otec a obrátil list v knize, aniž se na ni podíval.

Emelia vyhlédla z okna. „Vždyť ještě není tma,“ zaprotestovala.

„Řekl jsem ti, že máš jít spát.“ Promluvil temným a despotickým tónem, který jakékoli další protesty vylučoval.

Odolala touze zamračit se na něj, protože věděla, že by vyvolala hádku, kterou by stejně nevyhrála. Z pozlaceného konferenčního stolku popadla svůj tréninkový plán a po mramorovém schodišti vyběhla do svého pokoje. Celou cestu bojovala s nutkáním prásknout za sebou dveřmi a zařvat.

Než ji otec tak hrubě přerušil, přemýšlela nad tou jedinou zbývajícím otázkou: *Proč je můj otec tak rozzlobený, když jsem se vrátila v pořádku a nezraněná?*

Od jejího návratu se k ní otec choval velmi odtažitě. Nejdřív ji pozoroval jako jestřáb, jako by od ní něco očekával. Ať to bylo cokoli, Emelia na to nepřišla. Namísto toho sledovala, jak se jeho naděje změnila ve zklamání, až přešla v chladné pohrdání.

Dost ji to znepokojovalo. Ve snaze ho potěšit se začala zabývat každým myslitelným koníčkem. Ale jeho nepotěšilo vůbec nic.

Emelia si opatrně rozvázala svůj bílý hidžáb, poskládala ho a uložila ho do skříně, kde měla všechny svoje šátky. Mrkly na ni, v pestré paletě barev, ale ten bílý byl odjakživa její nejoblíbenější. Cítila se v něm čistě, přímočaře, hezky zakrýval její otravné vlasy a měnil ji v někoho, koho bylo radno brát vážně. Rozhodla se, že udělá všechno pro to, aby se taková cítila i uvnitř. Když si uvědomila realitu situace, zhluboka, vztekle se nadechla a s výdechem ze sebe vypustila všechen vztek a bolest.

Zamyslela se nad vším, co věděla. Před několika měsíci byl Percival Butter přijatý do nemocnice. Stalo se to po nevydařeném pokusu o únos princezny z Maradovie, jehož pachateli byla tajemná skupina leviatánů.

Klekla si na zem a sáhla daleko pod svou postel s nebesy. Vytáhla odtamtud nenápadnou dřevěnou krabici a otevřela ji. Uvnitř ležela hromádka zkroucených novinových výstřížků, které obsahovaly vše, co se jí podařilo najít o leviatánech, Percym i princezně z Maradovie.

Leviatáni Percivalu Butterovi vymyli mozek, takže si vůbec nic nepamatoval. Jeho otec o únosu věděl a sám dovolil, aby k němu došlo. To byl fakt.

Současně s Percym leviatáni před rokem unesli i Emelii. To byl taky fakt.

Emeliin otec, z důvodů, kterým dosud nerozuměla, byl velmi zklamaný, že se jim nepodařilo vymýt mozek i jí, takže se nedala použít pro to, co měli v plánu. Tohle ovšem byla jen spekulace. Dvěma věcmi si však Emelia byla absolutně jistá.

Zaprvé: leviatáni jí zničili život.

Zadruhé: Emelia je za to přiměje zaplatit.

Úplně na dně krabice našla věc, kterou hledala a která jí umožní cítit se zase sama sebou. Svobodnou a opravdovou.

Emelia se po celý život snažila být dokonalou dcerou, dokonalou mladou ženou, vždycky dělala, co se od ní čekalo. Ale nikdy to nestačilo.

Přešla ke svému okázalému toaletnímu stolku, posadila se a chytila jeden pramen svých hustých, kudrnatých, ebenových vlasů. Hedvábné kudrny jí protékaly mezi prsty jako vodopád. Potom bez váhání zapnula holicí strojek, který vytáhla z krabice. V konečcích prstů ucítila vibrace a do uší jí zaznělo tiché vrnění. Pomalu zvedla otáčivé hlavice k hlavě. Přiblížila strojek blíž... a ještě blíž... a s očima upřenýma na svůj odraz v zrcadle cítila, jak se jí kudrnaté lokny snášejí k nohám. Když se konečně odvážila sklopit zrak, uviděla, jak se její kudrny lesknou na bílé mramorové podlaze jako svíjející se černí hadi.

Tak. A bylo to.

Přejela si rukou po lebce zbavené vlasů. Pichlavé strniště čerstvě ostříhaných vlasů pokrývalo její kůži na hlavě jako lesklá helma. Její oči najednou vypadaly větší, oduševnělejší – z neznámého obličejce na ni hleděly jako velká tmavá kola. Věnovala své nové kamarádce

opravdový úsměv a přivítala jím povědomou cizinku, která se na ni dívala ze zrcadla.

Náhle její pozornost upoutalo bzučení telefonu, které se ozývalo z její postele. Volající se skrýval pod číslicí 4, ale Emelia okamžitě věděla, kdo to je.

„Ahoj, Riri.“ Zazubila se do telefonu, protože pořád obdivovala svůj odraz v zrcadle. „Jak pokračuje tvůj malý projekt?“

Dívka na druhé straně linky chvíli uvažovala a přes hluk protáčejícího se motoru bylo slyšet jemnou melodii.

„Pořád se snažíme rozluštit tu hádanku.“ Mluvila zamyšleně, roztržitě a Emelia si přesně dokázala představit, jak se přitom tváří. „Jak se držíš?“

„Docela dobře.“ Emelia se posadila na postel, po paměti sáhla po pramenu svých vlasů a chtěla si jej omotat kolem prstu. Ale žádný tam nebyl. Znovu se zahleděla na svou novou vizáž. Cítila se mnohem lehčeji a svobodněji. Usmála se. „Neuvěříš, co jsem právě udělala.“

ČÁST
PRVNÍ

お邪魔します

Ojama-shimasu

Japonský pozdrav:
„Promiňte, že (vás) obtěžuji.“

1

Hlavně se musela dostat přes bránu.

„Tady je!“ ozval se hlas z davu lidí, kteří obklopili auto.

Za pozlacenou bránou se objevila školní budova Rosewood Hall. Její okna mrkala ve sluneční záři a kamenné pilíře se skvěly vytesanými růžemi. Její bezpečné útočiště. Ale tady, mimo areál školy, se jako ošklivá skvrna rozlilo moře cizinců.

Novináři.

Brána obvykle dobře plnila svůj účel a držela si je od těla, ale chodník před školou byl v tomto boji o soukromí územím nikoho. Ať se dělo cokoli, Lottie byla pro novináře tím nejlepším soustem, které mohli získat. Dokud neprojela bránou, trvala lovecká sezona.

Ale ze všeho nejdřív musela dostat Ellii z dosahu těchto žraloků.

„Nikolaji,“ zašeptala, „prosím, proklouzni s Ellíí do školy. Já odvrátím jejich pozornost.“

„Ale, Lottie –“ Její princezna se pokusila protestovat a hlasitě popotáhla.

„To je v pořádku, Ellie. Nedělej si starosti.“ Věnovala jí povzbudivý úsměv. „Přesně na to jsem přece vycvičená, vzpomínáš?“

S tiskem si museli poradit už po incidentu na Tompkinsově panství. Lottie skvělým způsobem odpověděla na jejich otázku, ale pak ji ještě proškolil králův poradce Simien Smirnov. Varoval ji, že se přehrada jednou protrhne, že budou žádostiví dozvědět se víc.

Při pohledu do tváří novinářů ji napadlo, že ten moment právě přišel.

„Uvidíme se uvnitř,“ ujistila Lottie svou princeznu, a zatímco sledovala, jak Ellie mizí a utírá si přitom nos, co nejroztomileji se na ni usmála.

Za ty dva roky, co ji Lottie znala, neměla Ellie ani jednou rýmu. Bylo zvláštní vidět její bledou olivovou pleť zrudlou horečkou, temné stíny pod očima a suché, rozpraskané rty. To všechno byla pro Ellii, obvykle tak plnou života, velká zátěž.

Vidět Ellii nemocnou plnilo Lottii zuřivým odhodláním. Byla její portmankou, člověkem, který měl za úkol nést břemeno role princezny, aby Ellie mohla být normální holkou. Nemocní bývali jen vystresovaní a ustaraní lidé. Ne princezna.

Starosti si měla dělat Lottie.

Když vystoupila z auta, bylo pod mrakem, ale teplo, což bylo pro britské léto typické. Ve vzduchu byla cítit blížící se bouře.

Tak dobře, pojďme na to. Ať to propukne.

Lottie sebevědomě vstoupila do jámy lvové.

„Existují nějaké nové informace o těch tajemných leviatánech?“

„Proč jste se od toho incidentu neobjevila nikde na veřejnosti? Bojíte se?“

„Můžeme vidět úsměv?“

Laskavá, statečná, nezastavitelná! Laskavá, statečná, nezastavitelná! Lottie si ta slova pořád dokola opakovala v hlavě, poklepala na přívěsek s vlkem na své hrudi a upravila si korunku ve vlasech.

Když směle zvedla bradu, opál ve tvaru pŕlměsíce, který zdobil její korunku, zachytil sluneční paprsky. Síla toho krásného stříbrného šperku jí projela celým tělem a připomněla jí, že nikdy není sama, že má s sebou kus své rodiny.

Tvářila se co možná nejvyrovnaněji a klidně kráčela k radě novinářů. Po jejím boku, kde by měl být princeznin partizan, přešla-

poval najatý osobní strážce. Samuel byl milý mladý muž, ale Lottie si neustále musela připomínat, že Jamieho nepřítomnost není její chybou. Jamie dal totiž velmi zřetelně najevo, že nemá zájem jet s nimi pro výsledky zkoušek.

Lottie instinktivně sáhla po svém přívěsku s vlkem. Stejný přívěsek nosila i její princezna. Byl to dárek, který dostala na přivítanou do královské rodiny, a jeho váha jí připomínala, že všichni patří k sobě. Jenomže teď, když Jamie jejich spojení přerušil, jí připadalo, jako by jí v hrudi zela rána.

Najednou se jí před obličejem objevil mikrofon, který držela ruka páchnoucí cigaretami.

Lottie se podívala na reportéra, který agresivně opakoval svou otázku.

„Došlo k nějakému pokroku ve zjištění, proč na vás mají leviatáni spadeno, princezno?“

Lottie se zhluboka nadechla, aby se jí netřásl hlas. „Jsou to pořád tytéž informace. Pokud víme, leviatáni...“ Jakmile vyslovalo to jméno, vyschlo jí v krku a vzpomněla si na Ingrid a Julia. Bylo to vražedné duo, které ji málem uneslo. „Pokud víme, zaměřují se na děti z významných a vlivných rodin. Jejich cíle jsou ale pořád neznámé.“

Samuel jí položil ruku kolem ramen a jemně ji odvedl od novinářů. Lottie se při své vlastní odpovědi zachvěla.

Její slova byla pravdivá. Téměř.

Celá pravda ale nebyla tak jednoduchá – ve skutečnosti totiž neměli tušení, co mají leviatáni v plánu. Všechno, co měli, byly jen hrůzné dohady, že leviatáni chtějí ty vlivné děti ovládat a že Lottie a její přátelé jim k tomu poskytnou výborný nástroj, když našli Hamelskou formuli, nebezpečnou směs chemikálií, která dokázala vymýt lidem mozek.

„To pro vás musí být příšerně těžké,“ zavolal na ni nějaký mužský hlas, z něhož bylo zřetelně slyšet falešný soucit. Nutkání zakoulet

očima bylo téměř nesnesitelné. „Jak se vám podařilo vrátit se zpět k normálnímu životu?“

Stěžít.

Lottie musela umlčet hlas ve své hlavě a mile se na publikum usmát.

Takové otázky jí pokládali nejčastěji. Osobní otázky. Jejich prostřednictvím toužili poznat tajemnou maradovijskou princeznu, která se shodou podivných okolností ocitla v centru ďábelského spiknutí.

Lottie si v duchu představila, jak by se asi všichni novináři tvářili, kdyby zjistili, že vůbec není princezna. Že je jen profesionální náhradnicí, že jenom zaskakuje za Ellii, která se mezitím, díkybohu, bezpečně dostala do školy.

„Chtějí slyšet nějaký dobrý příběh,“ varoval ji Simien. „A vidět milou princeznu.“

Se zřetelem na jeho slova si z obličeje odhrnula uvolněný pramen vlasů. Simien prohlásil, že na veřejná vystoupení má příliš dlouhé a nepoddajné vlasy. Lottie se ale odmítla nechat ostříhat, a tak si je vyčesávala do pečlivě upraveného drdolu.

„Mám skvělou síť podporovatelů,“ odvětila. „A díky jejich laskavosti a trpělivosti je pro mě studium uklidňujícím a vítaným rozptýlením.“ Lottie nasadila svůj nejzářivější úsměv, aby všichni poznali, jak moc své studium miluje.

Podívejte se na mě, podívejte se, jak skvělou studentkou je maradovijská princezna.

Oslnil ji blesk fotoaparátu a před očima se jí zjevily tančící hvězdičky, až se z toho zapotácela. Přejela si obličej rukou.

„Žádné fotografie ani videa,“ okřikl je Samuel a postavil se před Lottii.

Další otázka ji trochu zbolela, ale protože jí pokládali úplně pokaždé, už si na ni mohla zvyknout.

„Líbí se nám vaše šaty, princezno? Koho nosíte?“

Lottie si zkusila představit, jak by na tuhle směšnou otázku odpověděla Ellie. „*Nosím kůži princezny, známé jako Eleanor Wolfsonová!*“

Potlačila smích, který se jí hromadil v hrdle, a spolkla ho.

Usmála se a zrůžověla. Doufala, že to budou považovat za skromnost, nikoliv za podrážděnost. „Na sobě mám moderní verzi tradičního maradovijského sarafánu. Podle áčkového stříhu, výšivek ve tvaru slunce a osobitého návrhu jistě poznáváte práci Léon Marie.“

Prakticky slyšela, jak se Ellie v dálce chichotá. Nemohla by jí to mít za zlé. Probíhalo obrovské spiknutí a tihle hlupáci se zajímali jen o to, jaké nosí šaty. Přála si, aby to brali trochu vážněji.

Ale vzápětí toho přání litovala.

Samuel ji vedl dál. Kývl na ni, aby věděla, že odvádí skvělou práci. Brána už byla jen kousek před ní, růžovou zahradu měla na dohled. Jen pár kroků a bude volná.

„Byli jsme informováni, že se princezna zúčastnila šermířského turnaje. Je to tak?“ Mezi ostatními otázkami zazněl klidný a rozvážný hlas se severozápadním americkým přízvukem, z něhož sršela sebejistota obyvatele velkého města. „Tak proč jste byla v panském domě a nesledovala jste jednotlivé souboje?“

V Lottie by se krve nedořezal. Tohle byla první podezřivá otázka, kterou jí položili. Očima střelila po tajemné tazatelce. Cívěla na ni elegantně oblečená mladá žena s obdélníkovými brýlemi a černým mikádem. Vypadalo to, jako by si v davu novinářů vydobyla své vlastní místo, na kterém čněla jako maják. Na modré blůze měla jmenovku: AIMEE WUOVÁ, CLEAR LINE MEDIA.

Lottie si připomněla, že musí pokračovat v chůzi, ale výraz na novinářčině obličejí ji přimrazil na místě.

„Hledali jsme Hamelnskou formuli,“ odpověděla Lottie tiše a snažila se sebrat. Téměř už se dotýkala pozlacené brány. Ucítila pově-

domou, sladkou vůni růží a levandule a zatoužila vejít dovnitř a konečně být v bezpečí.

„To je ta nebezpečná formule, kterou se snaží znovuobjevit leviatáni?“

„Ano.“

„Proč jste o ní neinformovali učitele? A co přesně se s tou Hamelnskou formulí stalo?“

Lottie ucítila žár v hrudi. Nevěděla, na kterou otázku odpovědět nejdřív.

Všichni ostatní novináři zmlkli a upřeli veškerou pozornost na Aimee a Lottii.

„Bohužel, formule se zmocnili leviatáni a není jasné, co s ní plánují udělat a jestli vůbec funguje. A co se týká vaší další otázky, mylně jsme věřili, že –“ Při pomýšlení, jakou chybu udělali a jak strašlivé následky ta chyba může mít, se Lottii sevřelo hrdlo. Celé to byla léčka. Přivedli leviatány k formuli jako poslušní psi. Aimee okamžitě využila příležitosti k další otázce. Jako by házela ruční granát.

„Kdo je ‚my‘?“

Než Lottie stačila odpovědět, přiletěla další otázka. „I já se musím zeptat. Na tiskové večeri na Tompkinsově panství nám bylo sděleno, že Hamelnská formule byla ukryta tak, aby ji nikdo nenašel. Jak přesně tedy došlo k tomu, že se jí zmocnili leviatáni?“

„To ‚my‘ znamená mé přátele...“ Samuel stál vedle ní a pobízeli ji, aby prošla bránou, ale když se snažila odpovědět, zdálo se jí, že znovu cítí vůni moučkového cukru z továrny, a málem se zadusila.

Vzpomínka na leviatány nebyla to jediné, co Lottii mučilo. Pamatovala si i polibek, oslazený cukrem z továrny. Byl to radostný moment, který se jí naskytl jen chvíli předtím, než se všechno pokazilo. Byla si jistá, že ten polibek měl určitý význam, jako by ji k Ellii poutalo něco zvláštního, přestože pak její princezna tvrdila, že o nic nešlo.

Tak proč, divila se Lottie, když o nic nešlo, o tom Ellie odmítala mluvit?

„Princezno?“ naléhala Aimee a vytrhla ji z jejích myšlenek.

„Moji přátelé z Rosewoodu a já,“ vyhrkla až příliš rychle, „a leviatáni tu formuli našli, protože jsme objevili klíč k místu, kde byla ukryta.“

Klíč, jak se ukázalo, byla hudební melodie. Jakmile se zahrála na klavírním křídle, které patřilo dědečkovi Tompkinsových dvojčat, otevřela se tajná schránka na boku křídla, kde byla uložena formule. Tehdy jí to připadalo kouzelné. Ve skutečnosti to však bylo dábelské.

Lottie si uvědomila, že ztratila svůj klid. Drmolila své odpovědi jako malé děcko. Rychlost, s jakou ji Aimee neúnavně bombardovala svými otázkami, jí znemožnila trochu si své odpovědi promyslet.

Proč se nikdo jiný na nic neptá?

„Jak leviatáni našli ten klíč?“

„Ukradli nám ho.“

„To vy jste našla ten klíč?“

Lottii bušilo srdce jako splašené. Ani na jednu otázku neodpověděla správně a moc dobře to věděla. Novináři nic z toho nepotřebovali vědět – neměli to vědět. Prozrazovala až příliš.

„Obávám se, že už musím jít. Potřebuju si vyzvednout výsledky svých zkoušek.“ Najednou zafoukal větřík, a když se Lottie otočila, uviděla ve vzduchu poletovat růžové okvětní plátky. Snášely se jí k nohám, jako by jí vítaly. Ještě naposledy se ohlédla přes rameno a dodala: „Očekávám vynikající známky.“

Lottiin pohled se soustředil na jedinou osobu. Na Aimee Wuovou. Zatímco si Aimee zapisovala poznámky do svého zápisníku, od jejích brýlí se odráželo světlo. S každým kmitnutím pera se prohlubovala hrůza, která drtila Lottiino nitro.

Samuel jí ochrannitelsky položil paži kolem ramen a svým velkým tělem ji bránil před dalšími otázkami. Druhou rukou otevřel bránu. „Pojďte,“ vybídl ji tiše. Pomalu se vydala za ním, ale nedokázala odtrhnout pohled od Aimee, která na ni hypnoticky zírala nazpátek. A zrovna když procházela bránou, upadla.

Země se jí zvedla naproti a Lottie natáhla ruce, aby zbrzdila svůj pád. Fotoaparáty cvakaly a Samuel se rozkřikl.

Silná paže ji bez námahy zvedla zpátky na nohy. Pálení na kolenu jí prozradilo, že si je odřela, a taky ji bolela ruka, na které přistála. Brzy bude samá modřina, ale to byl ten úplně nejmenší problém.

Zatímco se novináři pochechtávali a nejspíš si porovnávali fotografie nemotorné princezny, Lottie kulhala po cestičce, zmatená a zrudlá studem, a celou dobu na sobě cítila oči Aimee Wuové, které jako by jí ze zadu propalovaly díru do hlavy.

Tak tohle mi fakt nevyšlo.

2

„Neměli jsme sem jezdit – he-... he-... he!“

„Tumáš!“ Lottie jí podala kapesník a Ellie vzápětí mohutně kýchla.

„Hepčí!“ Schovala si obličej do kapesníku a hlasitě se do něj vysmrkala. Pak zvedla hlavu a usazenýma očima se rozhlédla po Rosewoodu.

Na konci růžemi lemované cestičky stál domov pro čestné, odhodlané a důvtipné. Tyčil se nad nimi a kolem jeho stěn zářilo sluneční světlo jako paprsky z obličeje antického boha. Stejně jako bůh, i on vyžadoval úctu. Každý krok po pěšině znamenal být o krok blíž k bezpečí.

Jenomže tu něco nebylo v pořádku. Nebyl to jen její pád a lačné pohledy, které ji sledovaly, ale hlavně skutečnost, že vůně, díky které se tu obvykle cítila jako doma, na vteřinu zksyla. Byla ráda, že Ellie vůbec nic necítí.

Když jí podávala další kapesník, všimla si očí své přítelkyně. Byly temnější a hlubší a připomínaly půlnoční oceán, který by jí mohl strhnout až na své dno.

Obě teď byly téměř stejně vysoké, protože Lottie dost vyrostla. Mohla se teď na Ellii dívat zpříma. Kdykoli se jejich oči setkaly, měla dojem, že do nich padá jako do černých studní.

„Díky,“ zamumlala Ellie a znovu se vysmrkala, takže ten zvláštní moment byl hned pryč. „Měly jsme požádat, aby nám výsledky

zkoušek poslali do paláce. Pak bychom byly v bezpečí.“ Princezna se odmlčela, jen aby si toho Lottie všimla, a dodala: „V bezpečí před novináři. Podívej, co ti provedli.“ Obličej jí potemněl. „Měla bych je naučit správnému chování.“

Ve velké černé mikině s obrázkem hudební skupiny a roztrhaných síťovaných punčochách nebyla Ellie vhodně oblečená ani do teplého britského léta, ani do chladna. Pokud si myslela, že by se v takovém stavu mohla s někým utkat, musela být blázen. V jedné věci však měla pravdu. Přijet do Rosewoodu začínalo vypadat jako chyba.

Jak Lottie nedávno zjistila, Rosewood Hall byl v mnoha směrech jejím domovem. Odhalila tajemství, které konkurovalo její přísně tajné portmanské smlouvě. Při zcela nepravděpodobném obratu událostí se ukázalo, že školu založila uprchlá princezna Liliana Mayfuttová, která byla zároveň jedním z Lottiiých předků a která svým potomkům odkázala stříbrnou korunku. Byla to zářící hádanka, která čekala, až ji Lottie – a jenom ona – vyluští.

Lottie po celý život toužila být princeznou. Považovala to za dětské sny obyčejné dívky, která je posedlá pohádkami. Když se jí naskytla příležitost hrát roli princezny na profesionální úrovni, aby ochránila Elliinu identitu a umožnila jí svobodně žít, což bylo většině lidí s královskou krví odepřeno, ani jednu z nich nenapadlo, že by sama Lottie mohla pocházet z královské rodiny. Měla tuhle školu v krvi.

Proč tedy znervózněla zrovna v momentě, kdy prošla bránou? Tohle mělo být její bezpečné útočiště, ne místo, kde zažije ponížení.

„Já jsem naprosto v pořádku a pochybuju, že by si někdo něčeho všiml,“ zalhala. „Kromě toho je fajn trochu si oddychnout a strávit pár dnů s Binah.“

Ve skutečnosti se za tímhle výletem skrývalo víc než jen známky ze zkoušek. Kdyby to záviselo na Lottii, zůstaly by po zkouškách

v Rosewoodu stejně jako všichni ostatní studenti. Ellie se potřebovala dostat z paláce. Byla z něj nemocná, doslova.

Jako by Ellie věděla, že Lottie myslí na ni, prudce se rozkašlala. Teprve po chvíli se vzpamatovala a slabě se usmála.

„Pojďme najít ostatní. Co nejdál od těch novinářů,“ navrhla Lottie.

„Hepčí!“

„Na zdraví, Ellie. Ahoj, Lottie.“

Obě dívky pohlédly k velkému kamennému oblouku, kterým se vcházelo do recepcce. Pod ním stála dívka s tmavými kudrnatými vlasy a ve žlutém plášti. Na zářivě hnědé pleti jí jiskřil narůžovělý pel prázdnin.

„Ty máš rýmu, Ellie!“ Binah se na slunci zaleskly brýle. „Až přijdeme ke mně, připravím ti svůj povzbuzující nápoj z medu a zá-zvoru. Ten vyléčí úplně všechno.“

„Jo, třeba. Je mi fajn, jen...“ Ellie zachytila Lottiin pohled a okamžitě uhnula očima stranou. „Je mi fajn. Pojďme si pro výsledky.“

Naznačily Nilolajovi Olavovi a Samuelovi, aby na ně počkali venku, a Ellie vešla dovnitř. Snažila se nebudit pozornost, což nebylo snadné, protože byla oblečená jako rocková hvězda z osmdesátek, a Lottie, která šla hned za ní, zase jako princezna na módní přehlídce.

Hala je přivítala vrzáním prken v podlaze a safírovým světlem, které sem proudilo skrz vitrážová okna a házelo na Ellií modrá prasátka.

V hale bylo horko a vzduch byl těžký vůní deodorantů a parfémů. Jak se všechny tři blížily ke stolu, Lottie cítila, že je ostatní studenti upřeně sledují. Existovalo místo, kde by na ně všichni nehleděli?

Náhle se před nimi objevila rusá hlava prefektky koleje Conch.

Na její jmenovce stálo: JESS PARKER-SCOTTOVÁ. Zářivě se na ně usmála a svými dokonale vybělenými zuby málem Lottii oslepila. *Ale ne. Už žádná další otázka.*

Tohle ale nebyla otázka, jakou očekávala. „Promiňte, děvčata, neuvažovala jste o připojení k rosewoodskému mezinárodnímu výměnnému programu a účasti na jedné z našich vyhlášených letních škol?“ Zamrkala na ně. „Naučíte se spoustu cenných dovedností a dokonce můžete získat známky, které vám vylepší výsledky zkoušek. A to všechno v pokojném prostředí Japonska.“

Dívka každé z nich vrazila do ruky lesklou brožurku a její dokonalé karmínové nehty se přitom zaleskly jako ptačí pařáty. „Pořád se ještě přijímají poslední přihlášky rosewoodských studentů, ale už vám zbývají jen tři dny.“ Její úsměv se ještě rozšířil a zuby jí přitom až nepřírozeně zasvítily.

„Děkuji.“ Lottie se snažila před jejím oslnivým úsměvem neucuknout. Za dívčíným ramenem zahlédla učitelku, která začala rozdávat obálky. Konečně se dozví výsledky zkoušek, což byl hlavní důvod, proč sem přijely. „Jestli nás omluvíš...“

Všechny tři dívky proklouzly kolem prefektky, která se obrátila k další skupince studentů. Lottie, Ellie a Binah přistoupily ke stolu. Tohle byl okamžik, na který čekaly. Okamžik, kdy zjistí, jestli se jejich tvrdá práce vyplatila.

„Zachovejte klid,“ zamumlala Lottie. „Hodně štěstí všem.“

*

V Lilianině tajném ateliéru, kam si přišly otevřít obálky se svými výsledky, bylo ve srovnání s venkovním slunečním žářem chladno. Namísto rozkvetlých květin tu byly hřejivé příkrývky a zaprášený nábytek. Jejich skrýš v nitru školy osvětlovala zlatavá zář pochodní a pohádková světýlka.

Binah okamžitě uspořádala sedací vaky a polštáře do kruhu a Ellie se bez váhání zhroutila do jednoho z nich.

V levé části ateliéru se nacházela vzácná starožitnost – Lilianin psací stůl. V jedné jeho zásuvce objevily několik století starý deník. Lilianin deník.

Lottie se chystala, že si po zkouškách vezme deník domů a zjistí o svém tajemném předkovi všechno, co se dá.

„Á, Lottie,“ zasípěla Ellie mezi dvěma kýchnutími. „Moji rodiče mě požádali, abych ti dala tohle.“ Podala jí obálku s pečeti, na níž se nacházel vlk v erbu maradovijské královské rodiny. Lottie ji otevřela a uvnitř našla dopis. Bylo to jen pár řádků, ale ta slova ji nevysvětlitelně znervóznila.

*Blahopřejeme k dalšímu úspěšnému roku v roli princezny.
Maradovijská královská rodina Vám děkuje za Vaši trvalou
a nekončící službu.*

Dopis podepsal sám král Alexander a připojil i své osobní razítko, karmínový trojúhelník obklopený třemi kruhy. Lottie ten symbol doposud zahlédla jen jednou. Byl znamením, že král podepsal dopis vlastní rukou.

„Co se tam píše?“ zeptala se Ellie a zvědavě se jí naklonila přes rameno.

„Je to jen poděkování. Nic, kvůli čemu bychom si měly dělat starosti.“ Stiskla dopis prsty a zmačkala ho do malé kuličky.

Na schodišti zazněly hlasité kroky a Lottie rychle schovala zmačkaný dopis do zásuvky starožitného stolu.

„To je hloupé. *C'est ridicule.*“ Anastaciin výrazný francouzský přízvuk dorazil do místnosti ještě před ní. Micky a Lola Tompkinsovi a Raphael ji rozpacitě následovali, zatímco Percy jejich průvod uzavíral jako obvykle. Všech pět vstoupilo do ateliéru.

„Jak se opovažují?“ promluvila Anastacia tiše. Lottie si všimla, že má na očích sluneční brýle a kaštanové vlasy má stažené do rozčuchaného drdolu. U dívky, která o své vlasy pečovala jako o vzácnost, to bylo špatné znamení.

„Co se děje?“ zajímala se Ellie, ale všichni ji ignorovali.

„Anastacie, to bude v pořádku,“ zašveholila Lola, ale rychle se stáhla, když na ni Anastacia vrhla vztekly pohled.

„Nebude to v pořádku, Lolo. Tohle je ta nejhorší zpráva, jakou jsem mohla dostat.“

Percy povzbudivě položil ruku Anastacii na rameno. Podle toho, jak vztekle se Anastacia rozkřičela na Lolu, to musela být opravdu velice špatná zpráva.

Lottie ji sledovala z opačného konce místnosti. Cítila, jak se jí znovu otevírají emocionální rány z Tompkinsova panství. Nebylo překvapením, že se hádají. Bylo toho ještě tolik, co neprobrali.

„Ani,“ spustila Binah a opatrně udělala krok směrem k Anastacii. „Zhluboka se nadechni a pověz nám, co se stalo.“

Anastacia lapala po dechu jako uvězněné zvíře, ale pomalu se začala uvolňovat. Využila pohled své kamarádky Binah jako kotvu a její namáhavý dech se pomalu uklidňoval.

„Jde o Saskii.“ Anastacia se zachvěla, pořád se ještě zlobila. „Rada partizanů se shodla na tom, že leviatáni vymyli Saskii mozek, ale rosewoodští kvestoři prohlásili, že jí zameškaný rok neuznají. Má to co dělat s jejich přísnou politikou ohledně zhoršujících se známek.“

Lottie vycítila, že ji Anastacia za slunečními brýlemi pozoruje, jako by snad Saskiino uvěznění v maradovijském žaláři po nezdařeném pokusu o únos princezny bylo nějakým způsobem Lottiinou chybou.

„Nemůže si ten rok zopakovat?“ navrhla Ellie mnohem ustaraněji, než od ní Lottie očekávala.

„Nejde jen o to.“ Anastacia sebou praštila na pohovku, která stála uprostřed místnosti a nad kterou jako hvězdná obloha svítila zlatá světýlka. „Rada naznačila, že by mohla zatahat za provázky, pokud jim poskytne nějaké informace o leviatánech, ale...“

Atmosféra v ateliéru se octla na bodu mrazu. Všichni tušili, kam to směřuje. Přimět Saskii mluvit o tajemném mistru leviatánů bylo stejně zbytečné a zapeklité jako cpát jídlo do krku lvovi. Jako by byla očarovaná. Jakmile zaslechla jeho jméno, zahledla se do dálky. Byl to naprosto prázdný pohled – vyděšený. Nikolaj jim pověděl, co mu řekla, když ji poprvé vyslyšchal:

Nechci, aby se ve mně zklamal.

Během nespočtu výslechů se od Saskie dozvěděl jen jednu významnou skutečnost. Že ať už je mistrem leviatánů kdokoli, ovládá své poskoky tak pevně, že si to nikdo nedovede ani představit.

„To je v pořádku, Anastacie,“ prohodila Lottie. „Něco vymyslíme. Pokud to Saskii dosud stresuje, nemusí se přemáhat.“

Anastacii zalila vlna úlevy a uvolněně svésila ramena.

„Nerad měním téma hovoru,“ skočil jim do řeči Raphael. Ze všech, co tu byli, vypadal nejméně znepokojeně, měl svěží, zářivou pleť bez jediného náznaku únavy po probdělé noci. „Přijde i Jamie?“

Ubohý Raphael! Tolik se snažil být Jamiemu dobrým přítelem, i když Lottie věděla, jak těžké to vzhledem k Jamieho uzavřenosti je. Lottie došla k závěru, že bude nejlepší nechat Jamieho, aby si své problémy vyřešil sám, ale v poslední době začala uvažovat nad tím, jestli to byl dobrý nápad.

„Nepřijde,“ vyhrkla Ellie bez obalu a z jejího hlasu bylo patrné, že v této diskuzi nechce pokračovat.

Ellie a Jamie spolu sotva promluvili. Od jisté doby se totiž jeden druhému vzdalovali. Přivést Jamieho zpátky nebo čekat, až si sám najde cestu zpět, se zdálo být nemožným úkolem. A čím déle to trvalo, tím se propast mezi nimi zdála hlubší.

„To je škoda,“ odvětil Raphael. Zklamání na jeho obličej ladilo s pochmurnou náladou, která panovala v celém ateliéru.

Lottie ohmatala obálku s výsledky. Chtěla se vrátit k něčemu normálnímu, k něčemu pevnému a přínosnému.

Micky v koutě místnosti znakoval Percymu a všichni si vyměnili vědoucí pohled.

„Zdá se to jen mně?“ ozvala se Lola a její tenký hlásek se rozezněl po celém velkém ateliéru. „Anebo je vážně všechno tak trochu zlé?“

Všichni ostatní souhlasně přikývli. Ano, byli zpátky ve svém milovaném Rosewoodu, ale nic jim tu nepřipadalo stejné. Od incidentu na Tompkinsově panství se tu něco změnilo.

Dost! Lottie zajela nehtem pod chlopeň obálky, otevřela ji a vytáhla žlutou kartu s výsledky.

„Jako by tu něco chybělo,“ poznamenal Micky, který pokračoval Loliným vážným tónem. „Jako bychom ještě nebyli připraveni se vrátit.“

Lottie civěla na čísla ve své dlani. Matná pohádková světýlka jí zastřela zrak.

Blahopřejeme k dalšímu úspěšnému roku...

Dopis od krále jí najednou připadal jako výsměch. Ztuhla a nedokázala odtrhnout oči od strašlivé reality, která tu na ni zírala.

To nebylo možné. Celý rok tvrdě dřela. Byla dobrou studentkou. Všichni to věděli.

„Lidi...“ pronesla nečekaně klidně. Pořád tomu nemohla uvěřit. Jako by se od všeho oddělila, jako by se vznášela nad vlastní hlavou. Nakonec pohlédla na své přátele a ukázala jim svou kartu. „Já jsem propadla.“